

valors

Any II
Núm. 13
Febrer 2005
2,50 euros

valors.org

REPORTATGE

EL COTXE. Mariona Vivar es desplaça cada dia amb automòbil fins a la Universitat Autònoma, a Bellaterra. Però no viatja sola, sinó que acostuma a compartir-lo amb uns quants companys de classe. Així reparteix les despeses del trajecte i fa petar la xerrada de bon matí.

Compartir

Article de Francesc Torralba "Compartir: una exploració conceptual"

El 45 aniversari de Mans Unides

Aquest any MANS UNIDES celebrarà 45 anys de la seva fundació com a campanya contra la fam. Han estat 45 anys treballant en projectes de desenvolupament i de promoció educativa, sanitària, agrícola, social o de la dona. Han estat també 45 anys de sensibilització i conscienciació de l'opinió pública espanyola.

Tant temps treballant pel Sud, amb els del Sud i des de les iniciatives del Sud, ens dona legitimitat i credibilitat. Però encara queda molt treball per fer.

Mans Unides gira al voltant de dos eixos: l'acció i la sensibilització. Volem ser les mans i les veus del Sud. Les mans ens parlen de projectes, de cooperació, de col·laboració. Són mans que actuen, que treballen. En el nostre logotip dues mans de races diferents estan bressolant el món, abraçant-lo, acarasant-lo, sostenint-lo per fer possible el naixement d'aquest altre món -que molts creiem possible i necessari-, on triomfi la justícia, la pau, la solidaritat i l'equitat. Som certament una ONG que preferim l'acció a la retòrica, els fets als discursos, el treball directe a les elaboracions i teories de despatx.

Però els nostres projectes serien un pedaç sinó denunciem també les causes i estructures que provoquen la nostra intervenció. Per això l'acció ha d'anar acompanyada de la reflexió, denúncia, mobilització, creació d'opinió pública i de pressió sobre les autoritats responsables per recercar l'autèntica solució dels problemes. És el que anomenem sensibilització. Quarantacinc anys ens han ensenyat que no hi ha crisis humanitàries sinó crisis polítiques que generen crisis humanitàries.

És per això que no podem convertir-nos en simples agències de gestió de recursos cap el Tercer Món, en simples empreses de cooperació o solidaritat, o tan sols en proveïdors de serveis o de transferències al sud, en un pur exercici de filantropia humanitària o de caritat cristiana.

Hem de ser despertadors ètics de la societat. No podem esdevenir simples bombers de la pobresa, apagafocs preventius dels esclats socials o extintors pels casos d'emergència.

No volem alleugerir els mals superficials. Volem transformar el fons de la realitat. No volem únicament assistir les víctimes, volem també denunciar els culpables i els botxins.

No ens acontentem reparant les conseqüències, volem anar a les causes i assenyalar als causants.

Això és el que vol dir sensibilització, conscienciació: denúncia i pressió sobre els veritables responsables polítics i financers de les estructures causants dels problemes. I també, implicació personal: passar de les protestes a les propostes, de ser espectadors passius a protagonistes i activistes del canvi.

Volem ser altaveus i portaveus del Sud. Volem trencar la conspiració del silenci -que ens pretén anestesiar amb *telescombraries*- i superar l'afonia general que ofega el clam del Sud, que apaga el seu crit desesperat reclamant més justícia, igualtat i dignitat.

Volem donar la paraula a "*les majories cada vegada més silencioses i a les minories cada vegada més silenciades*" (com diria Ignasi Ramonet de *Le Monde Diplomatique*).

Volem unir paraula i acció. Es tracta d'unir no tan sols les mans. Sobretot, volem unir els cors, els sentiments, els pensaments, les veus en la lluita per un món més just, equitatiu i solidari. Si vols, esperem la teva col·laboració. ■

No podem ser simples apagafocs preventius dels esclats socials, o extintors pels casos d'emergència

Aprendre a cantar, aprendre a viure

Teresa Feliu

Tinc la sort de treballar fent el que m'agrada: educar els nens i les nenes amb la música. El gran objectiu que té la música és fer homes i dones sensibles a les coses boniques: ser capaços de saber escoltar, ser capaços de saber respectar el sentir i el fer dels altres, d'estimar. Us ho imagineu?

La cançó és l'element bàsic i principal de l'ensenyament musical. Tothom és capaç de cantar. Quan preparam les cançons sovint insisteixo en la importància que té cadascú: uns amb la seva afinació, uns altres amb el sentit del ritme, uns altres amb la memorització del text... Tots tenim alguna part que ens fa ser imprescindibles. No hi ha ningú que hi sobri i junts formem una sola veu.

Quan fem els concerts per a les famílies, és emocionant sentir la força que trans-

meten els nens i nenes cantant. Els ulls els brillen i ho donen tot. Sovint, després del concert, quan s'ha acabat aquell moment de tensió, m'he adonat que molts s'abraçen i, sobretot, riuen.

Moltes persones associen el fet de cantar amb la infància i molta gent només ho fa quan tenen menuts a prop. Per què no ho fem amb els nostres amics, amb la família? Oi que us ho passeu bé? Jo crec que si sabéssim trobar estones per cantar junts, ens sentiríem millor i seríem més feliços. ■

Teresa Feliu
és professora de música

fotoNOTÍCIA | Les armes, sota control

OSCAR FERNÁNDEZ

Gàngsters amb pistoles, skins amb granades i guerrillers palestines amb *kalashnikovs* van desfilar el dia 30 a la Plaça de la Peixaterria per la passarel·la contra les armes creada per la companyia Que si Que si per denunciar el mercat il·legal d'armes que "contamina" la pau entre els estats i que provoca innumerables víctimes innocents a l'any. La *performance* va ser l'acte que més va cridar l'atenció de la ciutadania en el vespre organitzat per Internòm i Amnistia Internacional en el marc de la campanya *Armes sota control*. ■

Les sabates de Sala-i-Martin

Oscar Fernández

Una trucada m'avisava que hi ha llum verda a l'entrevista amb el recent premi d'economia rei Joan Carles, el català Xavier Sala-i-Martin. El punt de trobada és la casa que la seva família té a l'entrada de Cabrera de Mar, testimoni d'un passat camperol que ara sembla força llunyà.

Sempre que haig de traduir una entrevista en imatges, procuro fixar-me en allò que resulti més significatiu del personatge. Es tracta d'una recerca involuntària del *pars pro toto*, encaminada a definir el tarannà de l'entrevistat de la millor manera possible. En aquest cas, i mentre el meu company periodista començava a desgarrar el qüestionari, fixo la meua mirada en les sabates de Sala-i-Martin, unes sabates com n'hi ha milers, negres, gastades i cobertes de pols. Unes sabates, en definitiva, que han de pertànyer a algú que toca de peus a terra.

Per a Sala-i-Martin, el liberalisme no és més que "l'amor per la llibertat", un sentiment que tant es pot aplicar a l'economia com a la manera de vestir. Mentre m'encisa amb l'exposició de les seves tesis, lligo les seves sabates amb el clam que ha elevat als més importants organismes internacionals per aconseguir que l'Àfrica es desenvolupi econòmicament. El continent africà és com les sabates d'occident, allà on gràcies al colonialisme, el primer món s'ha pogut recolzar per esdevenir més ric i poderós.

Ara només ens resta permetre que els ramaders africans ens vinguin la seva llet i evitar que hagin de consumir l'europea (molt més barata) i difondre una idea més justa i solidària de globalització com la que Sala-i-Martin defensa. ■

Oscar Fernández és llicenciat en Comunicació Audiovisual